

Undervejs bliver Martini også angrebet på selve floden. Det fremstår dramatisk, og historien har næsten et skær af "drengebog" over sig, som en slags eventyrroman for "raske-drenge". Martini har kommandoen over "Henry Reed" og følges ad sammen med dampskibet "peace", da skibene bliver angrebet på floden:

I løbet af den 23. (maj 1887) tog jeg alt det brænde ind, jeg kunne bære, og næste morgen tiltrådte "Peace" og jeg tilbageturen til Leopoldville. Jeg havde næsten ingen folk med - kun fire zanzibarere, fem zuluer og nogle drenge. Det var nemlig opgaven at berøve Stanleys ekspedition så lidt mandskab som muligt. Det gik lystigt ned ad floden. Da vi var kommen klar af de slemme sten, der spærrer løbet i nærheden af faldet ved Jambuja, styrede vi tæt op under "Peace", hvis kaptajn kom ombord til mig og nød et glas champagne med mig på vel overstanden rejse. Jeg havde otte bagladerifler ombord - han derimod slet ingen. I en art forudfølelse af, at der måske kunne blive "some trouble" ned ad floden, overlod jeg ham de fire samt 200 Patroner. Derpå gik han ombord til sig selv igen og løb snart forud for mig, eftersom han var bedre kendt med farvandet, og hans skib var lettere at manøvrere. Alt gik sødt og rart til hen ad eftermiddagen, da nogle indfødte havde samlet sig i en 50 Kanoer for at spærre "Peace" vejen. Rimeligvis havde de et godt øje til denne damper fra opturen, da nogle af dens besætning havde stukket ild på en by.

"Peace" løb imidlertid fra dem - og fra mig med. Og da de ikke kunne få fat i den egentlige synder, gik deres raseri ud over mig. En salve af spyd og forgiftede pile udgød sig over mit Skib. Havde jeg nu blot haft mine fire geværer. Jeg måtte imidlertid se at hjælpe mig med hvad jeg kunne... Jeg postede de fire zanzibarere - to for to agter - med hver sin riffel. Maskinmesteren stod ved maskinen med sin Martini-Henry (red: riffel) ved siden; selv kommanderede jeg forude med min Winchester-Bepetér (red: riffel) og to ladte revolvere. Og så full speed! Ind imellem dem! Bum-bummelum-bumbum!

Det er mærkeligt at se, hvilke begreber, de indfødte danner sig om geværer. Basokoerne - vore Fjender - er en meget vild og uciviliseret race.... Så snart disse mennesker hører et skud, er hele kanoens besætning øjeblikkeligt på hovedet i vandet, uden at ane, at kuglen allerede har truffen. Så snart knaldet er forbi, er de oppe igen. Men mange blev rigtignok dernede. Vi havde ikke andet at gøre end at følge "Peace".

Når maskinen blev godt passet, kunne "Henry Reed" løbe hurtigere... Men de Sorte blev ved at forfølge os, og mørket faldt på. Vi så dem tænde bål i kanoerne, som nu ikke var 10-12 meter alen (red: 6-8 meter) fra os. Efter at det var bleven nat, løsnede vi intet skud, men fortsatte blot vor vej af al evne. Hver mand blev på sin post, hvis noget skulle hænde - Jeg kendte nemlig ikke farvandet videre grundigt, og med den voldsomme fart, vi skød, kunne vi i mørket meget godt løbe mod en sten eller en sunken træstamme eller rende op på en sandbanke. I så fald var vi upåtvivlelig bleven ædt... Men da Basoko endelig var passeret, opgav kanoerne bag os endelig jagten. Kort efter nåede vi "Peace" og sammen med den gled vi ud på den store Kongo(flod). Vi bandt skibene sammen, kastede anker midt i floden og tilbragte natten her.